

af de utrolig vigtige punkter, som regeringen kæmpede for.

Hr. Keld Albrechtsen vil så gerne have nedsat en kommission med bl.a. deltagelse af alle de politiske partier. Det er jeg nødt til at indrømme at jeg altså ikke på nuværende tidspunkt synes er en forfærdelig god idé. Jeg synes, det er det forkerte sted at bruge kræfterne nu. Det er da meget mere væsentligt, at vi kigger fremad og bruger kræfterne på at få standarderne op, så beskyttelsesniveauet bliver så højt, at vi ikke skal anvende miljøgarantien. Det må da være det, der er formålet.

På en eller anden måde synes jeg, det er lidt navlebeskuende at sætte sig ned og kigge på miljøgarantien og så fuldstændig undgå at se på, at vi skal kæmpe for nogle fælles regler. Det, der må være det allervigtigste, er da at få nogle gode fælles regler, som er solidariske på den måde, at de ikke kun forbedrer beskyttelsesniveauet i Danmark, men i hele Europa.

Jeg er nødt til at indrømme, at i den forbindelse synes jeg, det havde været meget mere relevant, hvis den forespørgsel, Enhedslisten har rejst i dag, havde handlet om, hvordan vi forbedrer miljøpolitikken set i lyset af udvidelsen, frem for at handle om en snæver ting som miljøgarantien.

Jens Hald Madsen (V):

Da ordføreren ikke kan være til stede, læser jeg følgende op:

Miljøgarantien lever og har det slet ikke så dårligt, men juraen er i den forbindelse slet ikke så let at gå til. Men danske politikere har haft belæg for at udtale sig om den, som de har gjort.

I den danske såkaldte madsminkesag, der nu behandles ved EF-Domstolen, var Kommissionen ikke indstillet sig på at erklære sig enig med Danmark. Det skyldes flere forhold, hvor et af dem er, at Danmark nok ikke har haft så heldig en hånd med hensyn til at forklare sagen. Der har været problemer med at få eftersendt de oplysninger, som Kommissionen har efterspurgt. Derudover har Kommissionen opført sig meget firkantet og haft en »vi alene vide«-holdning.

At sagen i dag er kommet så vidt som til EF-Domstolen kunne måske også skyldes, at sagen faktisk ikke er så god, som regeringen har givet udtryk for.

Et andet forhold kan være, at Kommissionen faktisk ikke anvender miljøgarantien på den

måde, som den burde. Men det vil EF-Domstolen altså nu få lejlighed til at afklare – heldigvis, kan man sige. Der er ganske vist ingen ankeadgang, som professor, dr.jur. Peter Pagh udtrykker det, men derimod en adgang for EF-Domstolen til at annullere Kommissionens beslutning om at sige nej til Danmarks ønske i den pågældende sag.

Sker det, kan Kommissionen så gå i gang med sagen igen set i lyset af EF-Domstolens afgørelse og bemærkninger, og så må man se, om det fører til en afvisning af de danske ønsker om strengere grænseværdier for brug af madsminke som nitrat, nitrit og sulfit her i landet.

Men det står fast, at Kommissionen ikke har fri adgang til at dispensere eller at lade være, og det er det, de fleste forstår ved en dispensationsadgang. Kommissionen har ikke frit skøn. EU-landene har et retskrav på at kunne anvende miljøgarantien. Kommissionen skal, hvis den vil afvise et lands ønske om at anvende strengere regler end EU's, punkt for punkt fortælle, hvorfor den ikke finder, at betingelserne for at udløse miljøgarantien er opfyldt.

En sag skal være videnskabeligt underbygget, men det skal nok være en dårlig EF-jurist, der ikke kan tilrettelægge en sag sådan, at det ikke skal kunne lade sig gøre for Danmark eller et andet EU-land at komme igennem med at indføre nye og strengere nationale produktregler af betydning for sundhed, miljø m.v.

Efter vedtagelsen af fælles EU-regler: Selv om der i den nye formulering af garantien er stillet betingelser om, at der skal være tale om et problem, der er specifikt for det pågældende land, kræves der nyt videnskabeligt belæg. Om sidstnævnte krav kan i øvrigt anføres, at videnskabeligt belæg ikke er identisk med videnskabeligt bevis. Det fremgår bl.a. ved sammenholdelsen af den danske traktattekst med de franske, tyske og engelske traktatversioner, at der netop sigtes mod noget mindre end et egentligt bevis. Det må siges at være et krav om rimelig videnskabelig underbygning, men ikke om et endegyldigt bevis.

Medlemsstaterne har ved ti lejligheder påberåbt sig miljøgarantien, og i de syv af tilfældene har medlemsstaten fået medhold af Kommissionen. Når miljøgarantien ikke har været påberåbt mere, end sket er, skyldes det til gengæld nok, at EU netop som følge af miljøgarantiens beståen har set sig tvunget til at harmonisere nationale produktkravsbestemmelser af